

Gerard van Gemert

De Amerikaanse droom

δ

‘Volgens mij zag ik Chantal lopen.’

Nikki stopte en draaide zich om.

Zahra volgde de blik van Nikki om te zien waar ze naartoe keek.

‘Waar dan?’

‘Daar.’ Nikki stak haar arm uit.

‘Dat meisje met die rode jas.’

Zahra zocht tussen de vele mensen die door het winkelcentrum liepen naar iemand met een rode jas.

‘O, wacht. Ik zie haar.’

Ze deed een paar stappen opzij om tussen de mensen door te kijken.

‘Het zou haar kunnen zijn.’

‘Gaan we kijken?’

Zahra hoorde aan de toon in de stem van Nikki dat ze het besluit al genomen had.

‘Is goed.’

Nikki liep in een stevig tempo terug het overdekte winkelcentrum in. Ze slalomde langs de slenterende mensen met en zonder kinderen om dichterbij het meisje met de rode jas te komen. Zahra liep achter Nikki aan, die een pad voor haar maakte, waardoor zij het dus een stuk makkelijker had om door de drukte te lopen. Ze voelde haar hart sneller kloppen. Zou het echt Chantal zijn? Zahra en Chantal waren aartsvijanden. Ze hadden tien jaar bij elkaar in de klas gezeten en dagelijks met elkaar overhoopgelegen. Allebei waren ze verliefd op Jelle en nadat Chantal

die strijd in haar voordeel had beslist,
waren haar treiterijen niet van de lucht.
'Ze staat voor de etalage van die nieuwe
kledingwinkel.' Nikki ging langzamer lopen.
'Als zij het is, heeft ze haar haren geverfd.'
'Zij is het niet.' Zahra voelde
aan de ene kant opluchting, maar diep vanbinnen ook
wel een beetje teleurstelling. Hoe gek het ook klonk,
soms miste ze de strijd met Chantal.
Vaak was het irritant en vervelend,
maar soms beleefde ze er ook wel lol aan.
Vooral als ze Chantal de loef af kon steken met
woorden en soms met een potje vechten,
dat Zahra altijd won,
mede door haar getrainde lichaam.
Chantal was na de afhandeling van de aanrijding
naar een andere stad verhuisd met haar moeder
en was daar ook naar school gegaan.
Dat was alweer bijna twee jaar geleden.
'Het is haar wel.'
Nikki probeerde vanachter een man die voor haar liep
naar het meisje met de rode jas te kijken.
Nou, kijk mijn kant op, zei ze in zichzelf.
Zahra had geen goed zicht op het meisje.
'Weet je het zeker?'
'Nee, nog niet.'
Ze naderden de plek waar het meisje
in de etalage stond te kijken. En net op het moment
dat ze haar goed konden zien, draaide het meisje
haar hoofd in hun richting.
'Het is haar.'
Nikki's stem sloeg over. Ze verschool zich
achter een meneer die langzaam voorbijliep

om te voorkomen dat Chantal haar zou zien.
Zahra ging zo dicht mogelijk tegen haar tweelingzus aan staan.

‘Dat kind is net een boemerang,’ fluisterde ze.
‘Iedere keer als je denkt dat je van haar af bent, komt ze weer terug.’

‘Gaan we naar haar toe?’ Nikki fluisterde nog steeds terwijl ze met de man mee bewoog.
Zahra gaf niet meteen antwoord. Ze zag dat Chantal nog een paar seconden voor de etalage bleef staan en daarna wegliep in de richting van het station.

‘Ach, waarom ook niet?’ zei ze hardop.
‘Ik wil wel eens weten wat de reden is dat ze weer in Almkerk rondloopt.’

Meteen daarna kwam ze achter de man vandaan en liep in versnelde pas achter Chantal aan.
‘Chantal!’ riep ze.
Nikki volgde. Ze voelde zenuwen in haar buik, al had ze geen idee waarom.
Chantal draaide haar hoofd. Het leek of ze niet zeker wist dat ze haar naam gehoord had.
Zahra stak haar rechterarm in de lucht.
‘Chantal. Hier.’

Het meisje zocht tussen de mensen door naar de persoon die bij de uitgestoken arm hoorde.
Zahra liep in haar richting en toen er geen mensen meer tussen hen in stonden, kwam er een blik van herkenning op het gezicht van Chantal.

‘Ach, jij hier,’ zei ze.
De glimlach op haar gezicht was meer uit beleefdheid dan van blijdschap.
‘Dat kan ik ook tegen jou zeggen.’
Zahra bleef voor Chantal staan.

Wat volgde, was een ongemakkelijke situatie.
De twee meisjes, die letterlijk en figuurlijk
meer dan regelmatig tegenover elkaar hadden gestaan,
wisten allebei niet hoe ze elkaar moesten begroeten.
Gelukkig bracht Nikki uitkomst.
'Ha, Chantal. Wat een verrassing.'
Zahra lachte vanbinnen. Ze waren tweelingen,
maar haar zus was zoveel spontaner dan zij.
Ze kon in een situatie als deze
zonder moeite het ijs breken.
Nikki stak haar hand uit naar Chantal,
die de uitnodiging weifelend accepteerde
en met een slap handje beantwoordde.
'En wat brengt jou in Almkerk?' vroeg Nikki.
Chantal liet haar ogen van Nikki naar Zahra gaan
en weer terug.
'Ik woon hier.'
Zahra wist het niet zeker,
maar ze dacht een gemeen lachje te zien.
'Mijn moeder heeft een baan in Almkerk.'
De vrolijke lach op het gezicht van Nikki
was meteen verdwenen
toen Chantal het over haar moeder had.
Het ongeluk en de zware periode
die Nikki daarna had moeten doormaken,
lagen nog te vers in haar geheugen. De pijn,
maar vooral de onzekerheid of ze ooit weer normaal
zou kunnen functioneren,
kon ze zo weer oproepen. En ze zag
de moeder van Chantal als de oorzaak van dat alles.
'En ik kom ook weer bij jullie op school. Leuk, hè?'
De grijns op het gezicht van Chantal
en de toon waarop ze het zei,

deden Zahra's nekharen
meteen weer recht overeind staan.
De irritatie die het meisje opwekte,
was nog net zo groot als twee jaar geleden.
'Nou, leuk.' Ze probeerde het zo enthousiast mogelijk
te zeggen, maar zag aan het gezicht van Chantal dat
dat niet gelukt was.
'En hoe is het met Jelle?
Hij zal me wel gemist hebben.'
Zahra merkte dat Chantal
haar probeerde te doorgronden.
Het kreng wist maar al te goed dat Jelle,
al die jaren dat ze samen op school hadden gezeten,
Zahra's zwakke plek was.
'Goed.'
Ze vond het niet nodig meer uitleg te geven.
'Wist je trouwens dat ik de afgelopen twee jaar
wekelijks e-mailcontact met hem heb gehad?'
Chantal trok haar wenkbrauwen naar beneden.
'Ach, natuurlijk weet je dat. Jelle is geen jongen die
dat voor zijn vriendinnetje verzwijgt. Maar ik denk
dat hij, hoewel hij jou heeft, nog altijd
een speciaal plekje voor mij in zijn hart heeft.'
Zahra slikte.
'O, dat denk ik ook.
Hij zal jou niet zomaar vergeten zijn.'
'Ik hoop dat hij, nu ik weer terug ben, niet weer
verliefd op me wordt.' Chantal snoof
terwijl ze langzaam haar hoofd heen en weer bewoog.
'Altijd als we samen waren,
was er die wederzijdse aantrekkingskracht
die ik nooit meer met iemand anders heb gehad.'
Nikki stond schuin achter Zahra

en stapte nu naar voren. Ze legde haar hand op de arm van haar zus om haar eraan te herinneren dat ze rustig moest blijven.

‘Dat is niet zo gek. Ik denk dat maar weinig jongens zich tot jou aangetrokken voelen.’

Het kwam er fel uit.

‘Wees maar niet bang, hoor.’

Chantal antwoordde rustig. Ze voelde waarschijnlijk, door de felle reactie van Nikki, dat de tweeling al behoorlijk geïrriteerd was geraakt.

‘Ik zal Jelle niet van je afpakken.’

Maar ja, als Jelle zelf voor mij kiest, dan kan ik er natuurlijk ook niets aan doen.’

Ze haalde haar schouders op.

Zahra haalde diep adem en legde haar arm op de schouder van Chantal. Die deinsde eerst terug omdat ze dacht dat Zahra zou gaan slaan.

Het zou niet de eerste keer zijn dat een ruzie tussen het tweetal in een ordinaire vechtpartij zou eindigen.

‘Luister, Chantal, jij kunt Jelle nooit meer van me afpakken. Hoezeer je dat ook zou willen.’

Chantal keek naar de hand van Zahra op haar schouder, alsof ze er iets heel smerigs zag liggen.

‘Dat zullen we nog weleens zien.’

‘Ik heb het namelijk een jaar geleden uitgemaakt met Jelle. En weet je wat nou zo gek is?’

Chantal verwerkte de woorden van Zahra en deed haar mondhoeken naar beneden terwijl ze haar hoofd schudde.

‘Dat Jelle jou dat nooit heeft laten weten in een van die gezellige mailtjes die hij je heeft gestuurd.’

Zahra probeerde haar gezicht neutraal te houden, maar wist dat er een triomfantelijke blik in haar ogen lag.

Chantal knipperde met haar ogen.

Zahra pakte Nikki bij haar arm en liep bij Chantal vandaan.

‘Tot ziens, Chantal.’

‘Ja ... eh ... ja,’ stotterde het meisje.

‘Tot ziens dan maar.’

Zahra bleef staan en draaide zich om.

‘Nou nee. Wij gaan een jaar naar Amerika om daar te leren en te hockeyen. Dus je ziet ons even niet meer.’

De verbazing spuwde uit de ogen van Chantal.

‘O? Oké. Kan dat zomaar? Naar Amerika gaan?’

‘Als je ergens goed in bent wel.’

Zahra probeerde arrogant te kijken.

‘Omdat we goed kunnen hockeyen, willen ze ons daar graag hebben.’

Chantal moest het even verwerken.

‘En dan gaan jullie daar een studie afronden?’

Nikki nam het van Zahra over.

‘Niet helemaal. We doen daar een studie, maar eigenlijk hebben we daar als we weer terugkomen niet zoveel aan.’

‘Nou ja, alles wat we leren, is meegenomen.’

Zahra vond het niet prettig dat Nikki hun Amerikaverhaal afzwakte. ‘Maar we gaan daar voornamelijk naartoe om te hockeyen.’

‘Lekker een jaartje nietsdoen dus.’ Chantal grijnsde.

‘En dan kom je terug en loop je een jaar achter op je leeftijdgenoten.’

‘Misschien.’ Zahra slikte.

‘Maar wel met een jaar levenservaring

in een ander land en een andere cultuur.
En zoiets neemt niemand ons meer af.’
Chantal leek niet onder de indruk.
‘Nou, lekker egoïstisch.
Het zal wel een hoop geld kosten
en dan mogen jullie ouders betalen
voor jullie pleziertjes.’ Zahra glimlachte.
‘Nee hoor. Omdat we zo goed kunnen hockeyen,
nodigen de universiteiten ons uit.
En die betalen alles. Opleiding, verblijf, eten, alles.’
Zahra zag even een jaloezse blik in Chantals ogen.
Dat was genoeg. Ze knikte haar toe
en zonder verder nog wat te zeggen liep Zahra
bij Chantal vandaan.
Nikki rende een stukje om haar in te halen.
‘Dat is toch nog helemaal niet zeker,
dat we naar Amerika gaan?
We moeten eerst nog een heleboel zware tests doen.’
Zahra grinnikte en legde haar arm
om de schouder van haar zus.
‘Dat weet dat kreng toch niet?’
‘Maar straks gaat het niet door
en als ze ons dan weer ziet, lacht ze ons uit.’
‘Dat zien we dan wel weer.’
Zahra zoog haar longen vol met lucht.
Voor haar gevoel had ze zojuist
een lekkere overwinning op haar oude rivaal behaald.
En dat voelde heerlijk.

‘Ben jij zenuwachtig?’ Zahra zat op de achterbank van de auto onrustig heen en weer te schuiven.
‘Een beetje.’ Nikki zat naast Zahra in een meidenblad te lezen.
‘Een beetje? Het zweet klotst onder mijn oksels.’
Om haar woorden kracht bij te zetten wapperde Zahra met haar armen.
Nikki haalde, zonder van haar blad op te kijken, haar schouders op.
‘Je moet gewoon je best doen. We hebben er toch hard voor geleerd?’ Nikki sloeg een bladzijde om.
Zahra zuchtte en draaide haar hoofd naar het raam.
Ze zag de weilanden voorbischuiven, waar koeien en schapen in het warme zonnetje lagen.
Een eindje verderop liep een paard met een veulen aan haar zij. ‘Dat veulen heeft het maar makkelijk. Dat hoeft zich niet druk te maken over een sat-test.’
Nikki sloeg het blad dicht en legde het tussen hen in.
‘Jij hoeft je daar ook niet druk over te maken. Het is allemaal vrijwillig, hoor.
Je kunt volgend schooljaar ook weer lekker veilig hier naar school?’
‘Nou, liever niet.’ Ze pakte het meidenblad en sloeg het open. Maar ze kon haar aandacht er niet bij houden en haar gedachten dwaalden steeds af naar wat er zo meteen zou gaan gebeuren.
Gek dat zo’n test hun toekomst zou bepalen.
Vandaag falen zou hun droom om in Amerika